

Дора Габе

Птици

Като залутан звън през теб минавам, свят,
като насън вървя през теб, живот чудесен,
раздавам се като трошици хляб,
изпявам се като най-чиста песен.

Ти като приказка със хиляди очи,
оставяш ми ръцете вечно с празни длани,
а някаква съдба ме гледа и мълчи
и тъй е страшно нейното мълчание.

Завиждам им на птиците, небесните сестри,
за пълните сърца със радости и грижи –
по пътя, начертан върх яското небе,
редицата им сребърна се ниже...

1921

КРАЙ

© 1921 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11637>]